

Sygn. akt I CSK 452/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] w W.
przeciwko R. sp. z o.o. w W.
o zobowiązanie do udzielenia informacji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej, drugiej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia

Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący przedstawioną problematykę ujął w pytaniach: „Czy tłumacza warstwy dialogowej można (należy) zaliczyć do kręgu współtwórców utworu audiowizualnego w rozumieniu art. 70 ust. 21 pr. autorskiego?”; „Czy tłumacz warstwy dialogowej filmów jest uprawniony do wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego zgodnie z art. 70 ust. 21 pkt 4 pr. autorskiego w przypadku reprodukcji utworu audiowizualnego w odmiennej od pierwotnej (przetłumaczonej) wersji językowej?”. Skarżący wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia, czy do wykładni art. 69 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych stanowiącego o „współtwórcach utworu audiowizualnego” znajdują odpowiednie zastosowanie art. 8 i 9 tej ustawy stanowiące ogólne reguły twórczości tj. jaki podmiot powinien być uznany za twórcę i jakie uprawnienia służą współtwórcom. Ponadto wskazał na wątpliwości co do tego, czy zmiana wersji językowej utworu audiowizualnego poprzez wprowadzenie tłumaczenia prowadzi do powstania - podlegającego odrębnej ochronie prawnej - zależnego utworu audiowizualnego, a co za tym idzie, czy tłumacz jest współtwórcą utworu audiowizualnego w nowej wersji.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Przedstawiona w skardze problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, lecz próbę poddania kontroli prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej. Analiza uzasadnień wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że zachodzi jakakolwiek potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wypada przy tym zauważyć, że Sąd Najwyższy opowiedział się już za poglądem, że dokonanie tłumaczenia warstwy słownej utworu audiowizualnego nie stanowi jego opracowania jako całości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

23 stycznia 2003 r., II CKN 1399/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 62). Tłumaczenie ma charakter odtwórczy i następczy w stosunku do procesu powstania utworu i stanowi opracowanie w stosunku do oryginalnej wersji językowej. Oznacza to, że nie może być traktowane jako opracowanie całości dzieła audiowizualnego, a tłumacza nie można uznać za współtwórcę utworu audiowizualnego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie zawiera koniecznej, przy powołaniu się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., argumentacji prawnej przekonującej o "oczywistej" zasadności skargi. Skarżący nie wskazał, w czym jego zdaniem miałyby się przejawiać oczywista zasadność skargi.

Z tych względów nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).